

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1086/2020
06.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Кецовића, због продуженог кривичног дела обљуба са дететом из члана 180. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Марине Стефановић, поднетом против правоснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К. бр. 6/19 од 02.03.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 339/20 од 18.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 06.10.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Кецовића, адвоката Марине Стефановић, поднет против правоснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К. бр. 6/19 од 02.03.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 339/20 од 18.06.2020. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву К. бр. 6/19 од 02.03.2020. године окривљени Горан Кецовић оглашен је кривим за продужено кривично дело обљуба са дететом из члана 180. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 04.09.2018. године до 24.10.2018. године. На основу члана 89а став 1. и 2. Кривичног законика према окривљеном је изречена и мера безбедности забране прилажења оштећеној на удаљености од 100 метара, забрањује му се приступ простору око места становања и места школовања оштећене, као и забрана даљег узнемиравања оштећене односно комуникација са оштећеном, која мера ће трајати 2 године од дана правноснажности пресуде, с тим да време проведено у затвору се не урачунава у време трајања ове мере. Истом пресудом је на основу члана 87. Кривичног законика окривљеном изречена мера безбедности одузимање предмета, прецизно наведених у изреци првостепене пресуде. Окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка и да плати Вишем суду у Ваљеву на име паушала износ од 30.000,00 динара и

на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 147.500,00 динара, у корист Вишег јавног тужилаштва у Ваљеву износ од 184.079,43 динара, а све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећена малолетна АА преко законског заступника упућена у грађанску парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 339/20 од 18.06.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Ваљеву, окривљеног Горана Кецовића и његовог браниоца, адвоката Славице Ћировић и пресуда Вишег суда у Ваљеву К. бр. 6/19 од 02.03.2020. године је потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Марина Стефановић због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да се заснивају на незаконитом доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда не може заснивати и то на мобилним телефонима и СИМ картицама који су пронађени у возилу окривљеног чији претрес је вршен без наредбе суда. Наиме, по наводима браниоца претрес возила није извршен ни у складу са чланом 158. ЗКП којим је прописано да се претресање стана и других просторија без наредбе може предузети само у изузетним ситуацијама наведенима у тачкама 1) до 5) истог члана, нити у складу са чланом 160. ЗКП којим је предвиђено да уколико овлашћена службена лица полиције предузму претресање стана и других просторија или лица без наредбе о претресању, дужни су да о томе одмах поднесу извештај судији за претходни поступак који цени да ли су били испуњени услови за претресање. С обзиром да нигде у записнику није констатовано да је вршен претрес возила окривљеног без наредбе суда ова радња је предузета противзаконито односно супротно важећим прописима кривичног законодавства. Самим тим, мобилни телефони и СИМ картице који су пронађени у наведеном возилу и на којим доказима се заснива оптужница, а потом и побијане пресуде, произилазе из претходно незаконито предузете радње, па су по „принципу плода отровног дрвета“ контаминирани претходно незаконито изведеним доказом, због чега су и побијане пресуде незаконите.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета утврђује се да је у предистражном поступку наредбом Вишег суда у Ваљевоу Кпп.пов.бр. 83/18 од 03.09.2018. године наређен претрес куће и помоћних просторија у селу ..., општина Мионица, чији је држалац и коју користи осумњичени Горан Кецовић. Записник о претресању стана и других просторија од 04.09.2018. године потписала су два сведока и у свему је сачињен у складу са законским одредбама.

Одредбом члана 286. став 1. ЗКП прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију или обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка. Ставом 2. истог члана између осталог прописано је да у циљу испуњења дужности из става 1. овог члана, полиција може да изврши потребан преглед превозних средстава, путника и пртљага и о чињеницама и околностима које су утврђене приликом предузимања појединих радњи, а могу бити од интереса за кривични поступак, као и о предметима пронађеним или одузетим саставиће се записник. Ставом 5. истог члана, прописано је да о предузимању мера и радњи полиција одмах, а најкасније у року од 24 часа након предузимања обавештава јавног тужиоца.

У сачињеном извештају о форензичком прегледу возила од 04.09.2018. године Полицијска управа Ваљево, Одељење криминалистичке полиције навело је да је извршен преглед путничког моторног возила власника Горана Кецовића и у истом извештају наведено је шта је све пронађено од предмета на лицу места. Такође, постоји и фото-документација путничког моторног возила марке ..., модел ... и сачињена је потврда о привремено одузетим предметима које је одмах истог дана полицијска управа предала Вишем јавном тужиоцу у Ваљевоу и о чему је сачињена потврда.

Истог дана о предузетим радњама и поднетој кривичној пријави службеници полиције су обавестили јавног тужиоца, а имајући у виду напред наведена овлашћења полицијске управе из члана 286. ЗКП, Врховни касациони суд налази да се на овако прибављеном доказу може заснивати пресуда, па су супротни наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Кецовића оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао на исту повреду закона која се огледа у чињеници да се на исказу малолетне оштећене заснива судска одлука иако је исказ дат противно одредбама Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, јер је дат без присуства психолога, педагога или другог стручног лица, па како нису биле испуњене законске претпоставке за саслушање малолетне оштећене такав записник је морао бити издвојен из списка предмета као незаконит.

По налажењу Врховног касационог суда захтев је и у овом делу неоснован јер је испитивање сведока оштећене пред Вишим јавним тужиоцем у Ваљеву обављено у присуству Вишег јавног тужиоца, браниоца окривљеног, пуномоћника оштећене и окривљеног, као и представника Центра за социјални рад који је дипломирани психолог-мастер, па је саслушање обављено у свему у складу са чланом 152. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица. Ставом 1. члана 152. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица прописано је да ће се саслушање малолетних лица обавити уз помоћ психолога, педагога или другог стручног лица. Околност да је представник Центра за социјални рад уједно и психолог не компромитује предметни записник о испитивању сведока оштећене, а евентуално непоступање сходно одредбама којима се пружа кривично правна заштита малолетним оштећеним лицима свакако није на штету окривљеног већ искључиво на штету оштећеног лица. Сходно изнетом, по ставу Врховног касационог суда супротни наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани.

Осталим наводима у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Кецовића, којима се образлаже битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП полемише се са чињеничним утврђењима суда и то тако што се указује на неоснованост и незаконитост налаза и мишљења комисије вештака јер по наводима браниоца једино клиника за психијатрију Клиничког центра Србије има стручњака психолога који користи уско специфичну врсту тестова која се односи на процену личности у вези са комфабулацијама и склоностима ка симулацијама, чиме бранилац полемише са чињеничним утврђењима суда и фактички побија правноснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП).

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, односно због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, то је Врховни касациони суд захтев браниоца у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић